

תת"ע 1751/01/15 - מדינת ישראל נגד סאמי אבו יוסף סעד

בית משפט השלום לתעבורה בעכו

תת"ע 1751-01-15 מדינת ישראל נ' אבו יוסף סעד
בפני השופט אבישי קאופמן

בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נגד

סאמי אבו יוסף סעד

הנאשמים

הכרעת דין

בתיק זה מיוחסת לנאשם עבירה של שימוש בטלפון נייד בעת נהיגה בניגוד לתקנה 28(ב) לתקנות התעבורה, התשכ"א - 1961.

הנאשם הגיש בקשה להישפט, כפר בעבירה המיוחסת לו וביום 8.12 שמעתי ראיות הצדדים.

לאחר ששמעתי את העדים והתרשמתי מהם, שקלתי את טענות הצדדים ושבתי ועיינתי בחומר שהוגש, השתכנעתי כי המאשימה עמדה בנטל השיכנוע כנדרש במשפט פלילי להוכחת העבירה המיוחסת לנאשם בכתב האישום וזאת מן הטעמים שיפורטו להלן.

מטעם המאשימה העידו שני שוטרים, מר **טל סווירי** ומר **עידן שוחט**. השוטר סווירי רשם בדוח שערך את הדברים הבאים:

"הבחנתי ברכב הנ"ל אשר הגיע בנסיעה מכביש 85 ופנה שמאלה לכרמיאל מזרח, רחוב מעלה כמון, כאשר הנהג אווז בטלפון נייד ביד ימין צמוד לאוזן ימין..."

בעדותו בפניי חזר העד על כך שהוא בטוח שהשימוש בטלפון היה בעת נסיעה ולא בעמידה.

השוטר שוחט ערך מזכר ובו רשם:

"הבחנתי ברכב הנ"ל שהגיע מכביש 85 ופונה שמאלה לכרמיאל... הבחנתי בנהג הנ"ל אוחז בטלפון נייד ביד ימין סמוך לאוזנו הימנית"

השוטר סיפר בעדותו כי המקרה אינו זכור לו כלל. הנאשם חקר עד זה וטען כי בעת רישום הדוח עסק השוטר בשיחה בטלפון. השוטר לא אישר ולא הכחיש עובדה זו שאינה זכורה לו.

הנאשם עצמו אישר כי עשה שימוש בטלפון, אולם טען כי הדבר היה אך ורק בעת עמידה ברמזור אדום. הנאשם העיד:

אני באותו יום עמדתי ברמזור, זה היה אדום לחלוטין, קיבלתי שיחת טלפון מהבית, דיברתי כמה שניות לא מעבר. כל השיחה ארכה 42 שניות בדיוק לפי הטלפון. זה הפך להיות ירוק, הנחתי את זה בצד ימין, פניתי שמאלה. איך שאני פונה שמאלה לכיוון כרמיאל, זה מטרים ספורים מהרמזור המדובר, משהו כמו 20 מ', בדיוק היה רמזור שם, היה פקק. נעצרתי בפקק והמשכתי את השיחה. רציתי לנסוע שוב שמאלה. בדיוק שאני מדבר בפקק, נעמד על ידי השוטר, צפצף לי בחלון צד ימין כאשר השוטר השני היה עסוק בטלפון שלו. דיברנו, ביקש שאפנה שמאלה ואחפש חניה. פניתי שמאלה, בחניה, הסברתי את עצמי, אמרתי לו שגם אני איש חוק, לובש מדים ומכבד את החוק, מה שהיה לא נכון מה שאתה אומר. השני המשיך עם הטלפון שלו.

עם זאת, תגובתו הראשונית של הנאשם בעד רישום הדוח הייתה: "זה היה טלפון דחוף והייתי חייב לענות. דיברתי רק שני מטר". הנאשם לא הכחיש את תגובתו זו, אלא שהסביר כי "אחרי שחשבתי על המקרה, בכלל הייתי באדום. אני מצטער על זה שרשמתי את זה בדוח".

סבורני כי תגובתו הראשונית של הנאשם סותרת את גרסתו בפניי. מי שמקפיד לסיים את השיחה בטרם יתחיל בנסיעה, ומחדש אותה רק לאחר שהגיע לרמזור שני, יטען זאת באופן מיידי בפני השוטרים, ואינו צריך להיזכר בכך בדיעבד, לאחר ששחזר את הדברים כדברי הנאשם. אפשר ומרבית השיחה הייתה בעצירה, אולם השוטרים העידו כי ראו את הנאשם עושה שימוש בטלפון תוך כדי פנייה, והנאשם עצמו כי עשה שימוש בטלפון "שני מטר", עובדה שתואמת את גרסתם.

מעבר לכך, אין להתעלם מהעובדה כי שיחתו של הנאשם הייתה עם אשתו, אשר לא הובאה לעדות. אמנם אשתו של הנאשם לא שהתה ברכב, ולא הייתה עדת ראייה למקרה, אולם יכולה הייתה להעיד כי בעלה שוחח עימה, הפסיק את השיחה כאשר התחלף הרמזור וחדש אותה ברמזור השני, לפי טענתו. המדובר בהתנהלות לא שגרתית, עליה יכולה הייתה אשת הנאשם להעיד, אך הוא בחר שלא להביאה לעדות, ומשמעות הדברים ידועה - מי שבוחר שלא להביא עד אשר בשליטתו, חזקה כי עד זה לא היה מחזק את גרסתו.

מבלי לפגוע באמור לעיל, ובמסקנתי העובדתית כי הנאשם עשה שימוש בטלפון נייד תוך כדי נסיעה ממש, קיימת מחלוקת בפסיקה האם מותר לעשות שימוש בטלפון בעת עמידה ברמזור. בהקשר זה קיימת פסקי דין לכאן ולכאן, וככל הידוע לי טרם ניתנה הכרעה עקרונית בסוגייה זו.

על פי הוראת החוק:

בעת שהרכב בתנועה, הנוהג ברכב -

א. לא יאחז בטלפון קבוע או נייד ולא ישתמש בהם ברכב אלא באמצעות דיבורית;

המחלוקת הפרשנית היא סביב המילה "בתנועה" האם הכוונה היא לתנועה בפועל, כלומר לתזוזה, או הכוונה היא להיות הרכב חלק משטף התנועה בכביש, גם אם באותה שעה הוא במצב עמידה. זאת להבדיל מעצירה בצד הכביש, בה יוצא הרכב משטף התנועה. בהקשר זה קבע בית המשפט המחוזי בתל אביב:

עצירה באוראדום אובפקתנועה הינה שלברגע יבתנועה. בדר"כ היא אינה מתוכננת מראש, כשם שגם "סיומה" אינו מתוכנן. רובה אנשים אינם יכולים לצפות בדיוק מתי יתחלף האוראדום ברמזור, ובדיוק באותה השניה לסיים את עיסוקיהם שהיו "בעמידה".
לכנגדם אין להתיר עיסוקים לברעיסוקינהיגה במובן הרחב, כלומר על צירת תנועה שוטף שמכיל בתוכו עצירות פתע, רמזורים, פניות וחניות.

ע"פ 70890/01 אלקיים הררי נ' מדינת ישראל.

ידוע לי כי היו בעבר פרסומים בתקשורת הקובעים כי השימוש בטלפון בעת עמידה ברמזור מותר, וככל הנראה אף קיימת הנחייה לשוטרים להמנע בדרך כלל מרישום דוח כאשר השימוש הוא בעמידה בלבד, אולם אינני קובע כי על פי חוק אין המדובר בעבירה ומכל מקום, מרגע שקבעתי כי רכבו של הנאשם היה בעת פנייה בעת שעשה שימוש בטלפון, הכרעה בשאלה המשפטית אינה הכרחית במקרה זה. לו הייתי מקבל את טענת הנאשם כי השימוש היה כגרסתו, היה מקום להכריע האם מדובר בעבירה, ואפשר והדברים שלעיל היו מובאים בחשבון לעניין הקלה בדין. כשלעצמי, סבור אני כי בעמידה ברמזור חייב נהג להמשיך ולהיות מרוכז לחלוטין, ובאופן תדיר באים בפניי נאשמים אשר גרמו לתאונה או חצו צומת ברמזור אדום מחוסר תשומת לב, כאשר רמזור שלא שנתיב נסיעתם התחלף והם החלו בנסיעה כאשר הדרך אינה פנויה.

לאור האמור לעיל, שוכנעתי מעל לכל ספק סביר, כי הנאשם ביצע את העבירה המיוחסת לו בכתב האישום ולפיכך, הנני מוצא אותו אשם בביצועה.

ניתנה היום, 20 בינואר 2016, במעמד הנאשם וב"כ המאשימה עו"ד עוידה.

**אבישי קאופמן,
שופט**

גזר דין

כאמור לעיל, המדובר בעבירה מסוג ברירת משפט, אולם כפי שנקבע פעמים רבות בפסיקה, מרגע שהגיש הנאשם בקשה להישפט הקנס "המקורי" אותו רשאי היה לשלם בלא משפט אינו רלוונטי עוד, והעונש ייגזר על פי שיקול דעתי ולפי כלל הנסיבות.

ראו לדוגמא עפ"א 22223-08-14 שם אושר עונש של קנס בסך 5,000 ₪ בגין שלושה דוחות חנייה שסכומם המקורי היה 100 ₪ כל אחד, ועפ"ת 5057-11-08 **יצחק פריזאת נ' מדינת ישראל** שם אושר עונש של פסילת רשיון בפועל בגין עבירה של שימוש בטלפון בעת נהיגה.

במקרה דנן, אין לחובת הנאשם עבירות מאז 2010 ואין לו עבירות דומות קודמות, לפיכך סבורני כי ניתן להסתפק בקנס שאינו עולה בהרבה על ברירת המשפט.

אני דן את הנאשם לתשלום קנס בסך 1,300 ש"ח או 6 ימי מאסר שישא בנוסף לכל מאסר אחר שהוטל עליו.

הקנס ישולם ב- 2 תשלומים חודשיים שווים ורצופים החל מתאריך 1.3.

הנאשם יפנה למזכירות בשעות הקבלה, לשם קבלת שוברי תשלום.

זכות ערעור תוך 45 יום לבית המשפט המחוזי בחיפה.

ניתנה היום, 20 בינואר 2016, במעמד הנאשם וב"כ המאשימה עו"ד עוידה.